До тебе не байдужий я і нині
і може вже таким і пропаду
за те, що ти пекельної гордині
не шкодував віддати за мету...
За те, що в п'ятницю ти в сірій хмарі
зневаги під дверима ждав без дху,
аби в суботу в пишнім будуарі
віддячити за скривджену пиху ...
За те, що був ти тільки егоїстом
і інший світ тобі здавався теж
з таким же, як і ти, душевним змістом,
прикритим кольоровістю одеж.
І центром першого був ти, мій Яґо,
вночі задимлений вогнем ялиць,
годуючи зневажену звитягу
сичанням гадів і виттям лисиць.
І хоч тебе і не пускали чільні
ні до своїх жінок, ні до вина,
але були ви в шані обопільній,
неначе сам Господь і Сатана.
І ставився до вас я всіх не знишка,
бо й ви нічим не крились взагалі,
цінуючи в житті лиш те, що кишка
бажає взяти з теплої землі.
Але один мені із вас аж пахне
парфумами тими, що й кожний віл,
а другий тим добродієм, що тягне
биків під довбню із голодних сіл.
І вам якби Гомери і Шексґгіри
у гості Феба й Музу привели,
то ви б уважними були до ліри,
неначе з міста різники й воли.
І через те, що в вас відьомське днище
і чарівниці, воля і тюрма,
то я, щоб жити так хоч, як ослище,

зустрітись мусів з вами обома.
І ви мене зненавиділи зразу
всіма печінками гидот своїх
за те, що правду почуття та сказу
я розумів і кінчиками ніг...

І ви мені не квітку і не рутку
у серце кинули з своїх держав,
але московську, дику проститутку,
яку чекіст і пересічний ссав.
І я гадав, що це від Бога паска,
із неба впадена моїм літам,
коли вона шептала: "Ох, будь ласка,
ти не цілуй мене ніколи там...
але сюди... у пиптик, мій коханку,
щоб лоскотом узявся ввесь живіт" . . .
і я доцілувався доостанку,
що пиптиком мені страшним став Світ,
який сидить ввесь час, ввесь час на роті,
як величезний не по дірці чіп,
аби мій дух з середини в істоті
у самім зародку без слова сліп.

Так, я доцілувався доостанку,
коли до хати скочив через рів
і з-за дверей почув слова на ґанку
і те, що говорилося без слів:
— "Ох, він радітиме, коли скажу я,
що вже ходю вагою від Різдва" ...
— "Ти ж атдавалася вєть пацалуям
навєрна і маїм не ґод, не два" ...

— "Таж він похожий, серце, на поета,
а це від тебе в мене в животі" ...
— "Так пусть ему і будєт радость ета,

а мне пара сайті с єво путі" ...
І я тоді не вбив її й приблуду,
назад пішовши від своїх дверей
із тим, що там ніколи вже не буду,
де випала й повія із грудей...

Але не втік я з вашої держави,
борці за темні пристрасті та зло,
бо револьвер не трапився іржавий
на те, щоб стрельнути собі в чоло,
і поміж вами борсаюся й досі,
але до самоти ще не привик,
і чую на кожнісінькій дорозі
закону вашого єдиний крик:
аби я з праці квітки й заробітки
"отій" на пуп холодний віддавав,
а мною щоб журились ваші дітки,
ласкавіші від тюрем та від ґав

і щоб я вам завжди був гірко заздрий,
під вашу схилений важку п'яту,
Але я за найменший світлий настрій
не схочу взяти хоч яку мету:
бо щоб у Господа була потреба
на зорі щось міняти в Сатани,
то швидко б для ночей не стало неба,
мов серцю дорогої давнини.

І правду знайте ви мою разючу,
яка від мене часто сон жене,
що я не вас неправдою скрізь мучу,
а ви завжди катуєте мене...
И тому не можу бути геть байдужий
коли б'ють в очі ваші спека й пил,

що я на вас і досі ще недужий
в задусі скупчити душевних сил!